

OBOJEK

ROSANA ZVELEBILOVÁ

OBOJEK

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2023

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-50-7 (PDF)

POKUS 9

Fribuz, Brutustán, 9. 7. 3023

„Je to sebevražda,“ zabrblá muž, který u staré šachty od rána organizuje těžkou techniku a snad dvacátku dělníků. Že zrovna dnes...?

„Nebude první,“ oduší smířeně vyhublý, asi dvoumetrový mladík v černém přiléhavém obleku, zatímco si nasazuje horolezecký sedák. Namaloval si černé oční stíny i silné linky, v obličejí má spoustu kroužků a dalšího piercingu a černá patka vlasů mu zakrývá polovinu obličeje. Emo, to je nesmrtelné. V historii se vystřídal nespočet stylů, móda se měnila, dokonce vyznavači té njetvrďší muziky asi třicet let nosili výhradně růžovou barvu, ale emo styl byl pořád stejný. Jen na začátku třiadvacátého století byla černá barva zapovězená, takže ji v něm nahradila tmavě

modrá nebo hnědá. Tedy do příchodu diktátora Ruslandska, který se v černé vyžíval, a nastolil tak novou módní éru. A vlastně ve stejné době i Zlý čaroděj z Poddrna nosil černou, ale to spíš proto, že nic jiného na sebe neměl.

Emouš, jak jsem si ho pojmenoval, se dost okatě třese, nejspíš má velký strach. Po zapnutí postroje se narovná a skryje tu svoji patku bytelnou přilbou, podobnou motorkářské.

„*Zkouška spojení,*“ zazní mu v ní mužský hlas. Dle všeho na něj nemluví nikdo z přítomných, spíš někdo vzdálený.

„Jo, slyším tě,“ zareaguje Emouš a ještě zamává na maličký dron, který kolem něj poletuje.

„*Hodně štěstí,*“ ozve se hlas. Slovo *štěstí* řekl skoro až ironicky.

„Dík. Jdu na to.“ Odhodlá se, připne se k lanu a za sledování všech asistentů se začne spouštět do šachty.

„*Něco neobvyklého?*“

„Ne, prostě normální důl.“ Rozsvítí si čelovku a dron také sepne malé, leč silné světlo. Emouš se spouští pomalu a ostražitě, dokonce si všimne poklopu přibližně pět metrů pod ústím šachty, zatřese s ním, aby se ujistil, že je starý, zarezlý a jen tak se nepohne, ale stejně je mu to houby platné. Sotva je pod ním...

Zaklapne se. Emouš se lekne.

„A kurva!“ špitne a podívá se nahoru.

Vypadá, že čeká nějaký podraz.

Ten se projeví záhy.

Těsně pod poklopem

zasvítí laser, což je poznat na rozvířených částech prachu, a pochopitelně utne lano, na němž mladík visí. Ten ani nevykřikne a zřítí se z výšky pětadvaceti metrů.

Dopadne na hromadu.

„*Co se stalo? No tak, mluv!*“ ozývá se hlas v jeho helmě. Dron je stále s ním a svítí dostatečně silně, takže je na něj krásně vidět. Ještě žije. Leží na břiše, skoro se nemůže pohnout, ale rozklepanou rukou si odsune hledí přilby.

„*Okamžitě ten poklop otevřete a jděte pro něj!*“ panikaří muž v telefonu.

„Po-počkej,“ vysouká ze sebe mladík.

Chvilí je ticho a pak se ozve: „*Poslouchám.*“

„Nech to bejt.“

„*Co?!*“

„Nemá to cenu. Jsem na kaši,“ mluví pomalu a roztřeseným hlasem, ze kterého je poznat, jak mu docházejí síly. Zakašle, přičemž se mu z úst vyvalí nemálo krve. Slzy mu rozmažou černé oční stíny i linky.

„*Dobře...*“ souhlasí muž neochotně. „*Odvolávám všechny,*“ pokyne pracovníkům nahoře. Ti si s úlevou oddechnou, že se nemusí pouštět do záchranné a velmi nebezpečné akce. „*Co kosti?*“ zeptá se snad z povinnosti mladíka třesoucího se na hromadě.

„Jo... Jso-jsou to kosti. Je jich tu halda... Asi lidský.“

„*Myslel jsem, jak jsi na tom ty.*“

„Já mám snad všechno zlomený. Za chvíli umřu.“ Je zvláštní, že to oznamuje jako fakt, bez emocionálního zabarvení. Nečistí z toho ani strach, ani lítost. Další krev se mu vyvalí z úst. „Promiň. Selhal jsem...“

Muž na drátě si povzdychne.

Emouš se usměje, což odhalí jeho červeně zbarvené zuby. „Už to přestává bolet.“

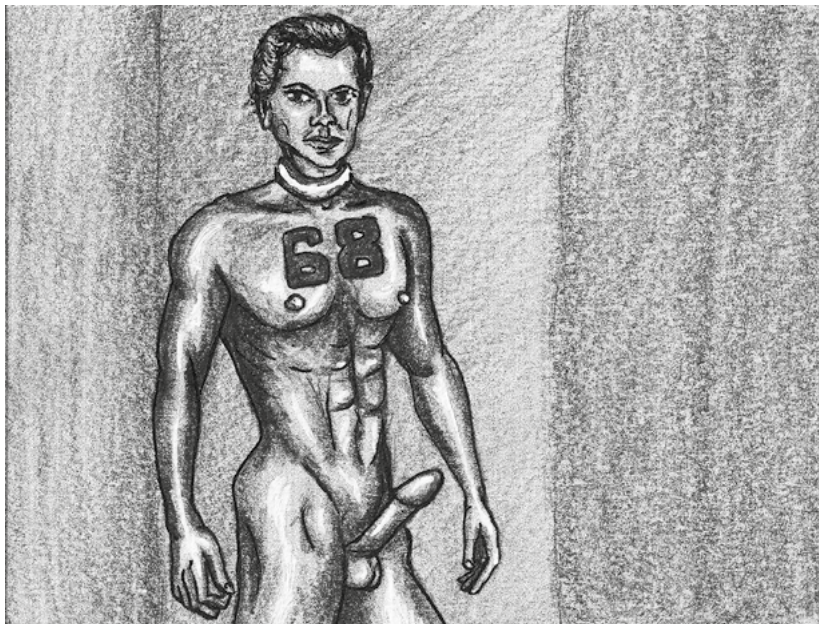
„*Co ti na to mám říct? Užij si to?*“

„Jo, je to nejlepší pocit, jakej znám. Promiň...“

„*Už chcípni.*“

Mladík přikývne a... chcípne.

ZROZENÍ

अटलांटिस, 9. 7. 2017

Stojím v budce. Nahý, umytý, ostříhaný a navoněný, stejně jako desítky dalších mužů a žen z dalších budek.

**MÁM
STRACH!**

To byla má první, naprosto vědomá myšlenka?

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

Na tom, co cítím, pranic nezáleží, připomínám si. Ani mně na tom nesmí záležet. Jak mám ale myslet? Jsem bezradný. Myšlenky se mi

v hlavě rodí samy od sebe. Jak mohu raději nemyslet? Bylo by to tak jednodušší. Ale...

**NESMÍM
VYHLEDÁVAT
JEDNODUŠŠÍ
ŘEŠENÍ!**

Otevřu oči, načež mě do nich praští oslnivě bílé světlo. Nečekal jsem, že to bude takový šok. Vlastně jsem nemohl nic čekat, když jsem nebyl. Teď jsem.

Podívám se do zrcadel, jimiž jsou pokryté obě boční stěny budky, abych se ztotožnil se svým vzhledem a aby se mi v mozku přiřadily vzpomínky.

Mám na prsou vytetované velké číslo 68, taktéž i na levé hýždi. Nemám ani deko sádra. Pod hebkou bělostnou kůží bez jediného chlupu se mi rýsují svaly i šlachy, ale jsem spíš hubený. Že měřím 180 centimetrů a vážím 70 kilogramů, vím ze vzpomínek.

Zadívám se do vlastních očí sytě zelené barvy a vyzkouším si roztahování zorniček. Fungují skvěle – rázem se mi panenky zcela zabarví černí.

Mám pískově hnědé vlasy, jež si rukou prohrábnu. Hází zlatavé odlesky a jsou pěkně hebké. Co dál? Vyzkoušení penisu není povinné, ale i tak se do toho pustím, načež se nalije krví a zvětší do velikosti přibližně pětadvaceti centimetrů. Následně jej zase vypustím.

Další povinný krok oddaluji, neboť se mi do něj nechce.

**NESMÍ
SE MI
NECHTÍT!**

No dobrá, funkčnost a pevnost obojku, jenž mám na krku. Je ze svařeného kovu, svítí na něm podélný zelený proužek a elektřinu získává z mé míchy. Ovládá se náramkem na levém zápěstí spojeným s kostí.

Zhluboka se nadechnu, vydechnu a stisknu tlačítko na náramku.

CVAK.

Proužek na obojku změní barvu na oranžovožlutou. To značí, že jsem zadaný nebo jsem dostal jednorázový úkol.

CVAK.

Přepnu jej ještě jednou a obojek zasvítí červeně. Likvidace. Po zádech mi přejede mráz a srdce se mi rozbuší trochu rychleji.

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

připomínám si.

CVAK.

Fialové podsvícení zkusím raději krátce, neboť to mě rozrušuje nejvíce. Nejvyšší trest!

CVAK.

Rychle stisknu tlačítko, abych obojku vrátil zelenou barvu. Uleví se mi.

**NESMÍ
SE MI
ULEVIT!**

Dveře budky se odsunou do strany, čímž mi umožní výhled na prostornou halu plnou pomocníků. Srdce se mi opět rozbuší rychleji.

**NESMÍM
MÍT
STRACH!**

opakuji si. Nesmím!

První krok ven učiním pravou nohou, jelikož to dle pověr přináší štěstí. Akorát „štěstí“ je v mém případě pouze bezvýznamným pojmem.

Vím, jak ovládat své tělo, jak mluvit a jak se chovat, takže fyzicky udělám první krok správně. I ten další a ty následující. Dojdu k muži s černou pleť, jakou ostatně mají všichni vyšší i občané, stojícímu uprostřed haly. Ohlédnu se k množství budek, ze kterých vychází noví pomocníci.

**NESMÍM
SI NIC
MYSLET!**

„Další,“ promluví vyšší, aniž by zvedl zrak od listin. Vzpamatuji se a udělám krok k němu.

„Šedesát osm, pane,“ zahlásím. Překvapuje mě, že mám příjemně zabarvený, hluboký hlas.

„Náký závady?“

„Ne, pane.“

„Do budovy 3,“ zavelí, aniž by mi věnoval jediný pohled.

„Ano, pane.“

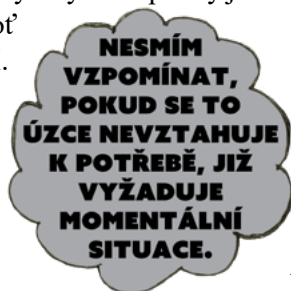

Přepnu si obojek na žlutou barvu a podívám se na velkou mapu města na stěně, abych si našel, kde budova 3 je. Hned vedle.

Jakmile dorazím na místo, dostanu instrukce – tedy že mám na starosti vozíky. Jsem rád, ačkoliv nesmím být rád, jelikož zhodnotím, že když se budu soustředit na práci, nebudu tolik myslet. Hned vyhledám svoji pracovní pozici a snažím se roztlačit vozík naplněný odlitky. Dle mého odhadu má kolem půl tuny. Odtlačím jej do vedlejší haly a chopím se prázdného. S ním se vrátím pro naplněný... a tak dokola. Nevšímám si kolegů, nemluví s nimi a ani oni se mnou.

Po několika hodinách už pociťuji únavu. Svaly se mi třesou, mé tempo zpomaluje a dostanu neskutečný hlad. Napít se můžeme z vodovodu, když potřebujeme, na toaletu také můžeme jít kdykoliv, avšak hlad mě začíná szírat. Hlavně si moc dobře uvědomuji, že mi dochází energie potřebná pro práci.

Na druhou stranu – tyto fyzické pocity jsou dobré, i když je vnímám jako nepřijemné, neboť mi brání v přemýšlení.

Situace, kterou právě prožívám, není vhodná

k vyvolání žádné vzpomínky, proto nesmím myslet na minulost.

Tedy, minulost... Mám vzpomínky na dětství, školu, výcvik, výchovu i tresty. Víím vše potřebné, ale zároveň nesmím bezdůvodně vzpomínat a přemýšlet, což mi vůbec nejde. Nesmím si ani nic představovat a nic chtít. Jak to mám ale udělat? Budu se soustředit na kručení v žaludku a na to, jak jsem znaven, rozhodnu se. A že je mi zima, když pracuji nahý.

Zvonek ohlásí konec směny. Jsem za to rád, jelikož se sotva držím na nohou. Jdu do sprchy, aby mě zase učinila hebkým, čistým a voňavým, avšak to není hned – musím stát v řadě před sprchovým koutem a čekat.

Koutů je dvacet, mužů čekajících na umytí stovka. Každého z nich sprcha myje deset minut... To by šlo, zabavím se počítáním, kdy na mě přijde řada. To smím, zaraduji se, že mám čím zaměstnat svou mysl. Akorát mám výsledek příliš rychle. Pustím se do počítání kachlíček na zdech, spotřeby vody i elektriny zářivkami.

Mytí je příjemné. Soustředím se na proud ledové vody a automatické kartáče, jež mě drhnou. Cítím, jak se mi klepou kolena a pálí mě svaly. Je mi hodně velká zima.

Po umytí a osušení jdu do jídelny, načež opět stojím, stejně jako stovka dalších mužů, mlčky a pokorně v řadě a čekám, až se uvolní sedadlo u dvacetimístného pultu.

Jídlo je hořké a vyvolává ve mně nelibý pocit.

**NESMÍM MÍT
POCITY, POKUD
SI TO SITUACE
NEŽÁDÁ!**

Naplněný žaludek dá pokoj a já mohu jít spát. Jsem velmi znaven a na spánek se těším, ačkoliv bych neměl. Lehnu si do volného kastlíku – tak se říká vyhraněnému prostoru na šestipatrové obří polici. Jen míst je méně než mužů, proto musí mnozí místo spánku tiše stát natěsnaní před kastlíky. Mám *štěstí*, že první noc v životě mohu spát vleže, libuji si.

BATERIE 6

Baranavichy, Ruské impérium, 10. 2. 1941

Poručík Eshovili, familiárně přezdívaný Eša, hubený vysoký chčipák s hnědejma vlasama a zarostlým ksichem, si prohlídne svoji novou baterii s pořadovým číslem šest, která nastoupila na cvičišť. No, nastoupila... Spíš utvořila hlouček týpků s naprostým nezájmem. Eša si připálí a jen tak pro sebe se uchechtne.

„Co ti přijde vtipný?“ oboří se na něj jeden z novopočenejch vojinů, Dmitry. Sám je vyšší než Eša, akorát není tak hubený, spíš korba.

Poručík klidně potáhne z cigára a ukáže na první překážku.

„Tuhle přelezete, potom –“

„Na to ti serem!“ přeruší ho Ivan, hodně podobnej Dmitrymu, jen se světlejšíma vlasama.

Něco takovýho Eša zjevně čekal. Zcela nezaujatě ale pokračuje: „Po přelezení se budete plazit pod ostnatým drátem –“ Ani to nedořekne.

Ivan ukáže pěst se zdviženým prostředníkem. Takový gesto se v Ruským impériu nepoužívá, nejspíš ho pochytil od západních vězňů, se kterejma se potkal v gulagu. Účel ale splní a Eša i přes svoji zabedněnost pochopí, že je to hodně sprostý gesto. Kdosi ze sedmice vojínů na něj plivne, potom se všichni seberou a zamířej do kasáren.

„Blyat,“ zabrblá si Eša zase tak pro sebe.

I další dny jeho podřízený na výcvik zvysoka serou, ačkoliv v okolí zuřej tvrdý boje. Hrajou karty, bavěj se spolu, chlastaj a poručíka úspěšně ignorujou. Nadávaj na něj, posílaj ho do prdele, kdykoliv po nich něco chce, a neřeknou mu jinak, než „kokoť“. Už si toho začínaj všímat další důstojníci, ale nepomůžou, spíš se Ešovi a jeho marný snaze posmívaj. Dokonce se sázej, jak dlouho bude trvat, než ho někdo z těch bouchačů šestý baterie dobije do krve. Nebo rovnou sejme. Asi by na to stačila jedna dobře mířená rána pěstí, podle toho, jakej je poručík střízlík. Nemluvě o tom, že i zbytek armády by se takhle neschopnýho člověka rád zbavil, jenom to v jeho případě není tak jednoduchý.

Nikde, nikdy

„*Miliarda lekcí, ty vole!*“ běsním. Jsem nasranej jak jetel.
„*Eša?! Jako fakt? Třešnička na dortu, do hajzlu!*“

Nikdo neodpovídá. Možná mě ta nafrněná piča ani neslyší.

„*Proč mě nutíš bejt s ním a prožívat jeho kiks za kiksem?!*“

Dlouho ticho, pak se konečně ozve ten zpičenej, protivnej hlas: „*Je to lekce, neasi?*“

„*Já ti na to seru!*“ Musím se několikrát nadechnout, abych byl vůbec schopnej používat milejší tón, i když pochybuju, že se mi to podaří. „*Ostatní chápu. Už jsem byl s těma dalšíma zmrdama – Dmytrím, Artyomem, Ivanem, Herfichem... Ale Eša?!*“

„*Se nevztekej, už je poslední. A jenom ty nejzásadnější chvílky.*“

„*Tohle je totálně k hovnu!*“

„*Nekecej a sleduj. Od toho tady seš.*“

„*Peklo je sračka.*“ Nic nenadělám. „*Vyser si voko, kundo!*“
Sotva mrknu, už zase stojím za prdelí tomu sráčovi, kterej je tak ubohej, až to bolí.

Baranavichy, Ruské impérium, 24. 2. 1941

Po dvou tejdnech přijde na ubikaci šestý baterie asi deset šlapek a v závěsu za nima poručík.

„Ha!“ ukáže na něj Dmitry prstem. „Kokota omrzelo rozkazování, vyhrožování i potupný prosby!“

Všech sedm se směje.

„Tak nás zkusíš uplatit děvčkama,“ chechtá se Ivan.

Ale všichni ty ženský ochotně přijmou, aniž by tušili, že tam nejsou pro jejich potěšení. Dostaly totiž zapláceno za něco úplně jiného. Málem se sedrou, když spolu s Ešou tahaj vojáky, který předtím uspaly práškama rozmíchanejma v chlastu, do velký zamřížovaný klece ve sklepě.

Poručík si do místnosti před klecí nechá přinést stůl, židli a lampu, aby měl na vězně za mřížema dobrej výhled, a pustí se do čtení knihy, aby zabil čas, než se proberou.

Jo, ti jsou nasraný, když se vzbuděj natěsnaný v kleci jak zvířata!

„Hej! Co to má znamenat?“ haleká na Ešu přes mříže Dmytry.

„Okamžitě nás pusť, nebo si to slízneš,“ hudruje Ivan.

Postupně se přidávají i ostatní, jak se probíraj. Ale poručík si v klidu čte tlustou bichli a nevěnuje jim jedinej pohled. A že řvou nadávky, který ani on sám až do tedka neznal!

Baranavichy, Ruské impérium, 26. 2. 1941

Takhle sedává u stolu před celou už druhéj den. Čte si, snídá, obědvá i večeří a vytrácí se akorát na spaní. Vězni se vzpouzej, dokonce ignorujou kyblík v kleci a chčijou na podlahu skrz mříže, ale Eša si vždycky v naprostým klidu dojde pro hadr a všechno utře.

Zásadní asi je, že po dvou dnech už nemaj co chcát, protože jim nedal najíst ani napít. Až na tácek se sedmi panákama vody, kterej dvakrát denně položí na zem a koštětem přisune k mřížím. Kupodivu si je vězni poctivě rozdělujou, to nečekal. Myslel, že je všechny vymlasknou ti největší bouchači sami, takže ho to mile překvapilo.

„Dej nám pořádně napít,“ škemrá Artyom. Proti svalovcům je drobnější, ale taky pořádně udělanej chlap. „Přece nás tu nenecháš pochcípát.“

„Nebo aspoň cigáro!“ somrujou ostatní. Můžou leda závidět, když si Eša při čtení připaluje jedno za druhým.

Večer si provokativně sedne ke stolu s večeří, ostatně jako

s každým žvancem předtím. Dmitry se na něj zlostně dívá přes mříž.

„Já tě zabiju,“ syčí.

Eša mu věnuje letmej pohled, ale nijak ho to nezarazí. Dál se cpe před vyhladovělejma chudákama.

„Zabiju tě,“ opakuje Dmitry.

„Měl byste svému nadřízenému vykat,“ zmíní Eša klidně.

„Udělám z tebe cedník, ty kokote,“ vyhrožuje Ivan.

„Proženu ti kulku hlavou,“ pokračuje Dmitry. Na křik nemá sílu, ale na hodně zlostnej tón ještě jo.

„Jestli máte na mysli své varle, pak jsem skutečně zvědav, jak to hodláte udělat,“ zareaguje Eša naprosto bez emocí.

„Z pistole, sakra!“

„Takže jste měl na mysli projektil?“

„Kulku. Prostě kulku!“

„Kulky má pes. Nebo vy. Do zbraní se dávají náboje. Po vystřelení se jedná o střelu nebo projektil.“

„Bože, ty seš tak blbej! Prostě tě zastřelím do hlavy!“

Poručík vytáhne z šuplíku u stolu štos dokumentů, chvíli se jima probírá a pak narazí na ty správný.

„Dmitry Glukov,“ předčítá ze spisu, zatímco se dál láduje večeří. „Odsouzen k trestu smrti za dvojnásobnou vraždu, poté mu byl trest změněn na deset let v gulagu na Sibiři. Tam strávil dva roky a nakonec byl povolán do armády jako voják baterie šest pod vedením –“

„Největšího kokota!“ přeruší ho Ivan. Poručík najde jeho desky.

„Ivan Medvěděv: za zabití v nedbalosti a těžké ublížení na zdraví odsouzen k deseti letům v gulagu. Po roce byl převelen do baterie šest.“

„A co jako?“ oboří se na něj Dmitry. „Všichni jsme kriminálníci. Ale takový zacházení jsme nezažili ani v gulagu!“

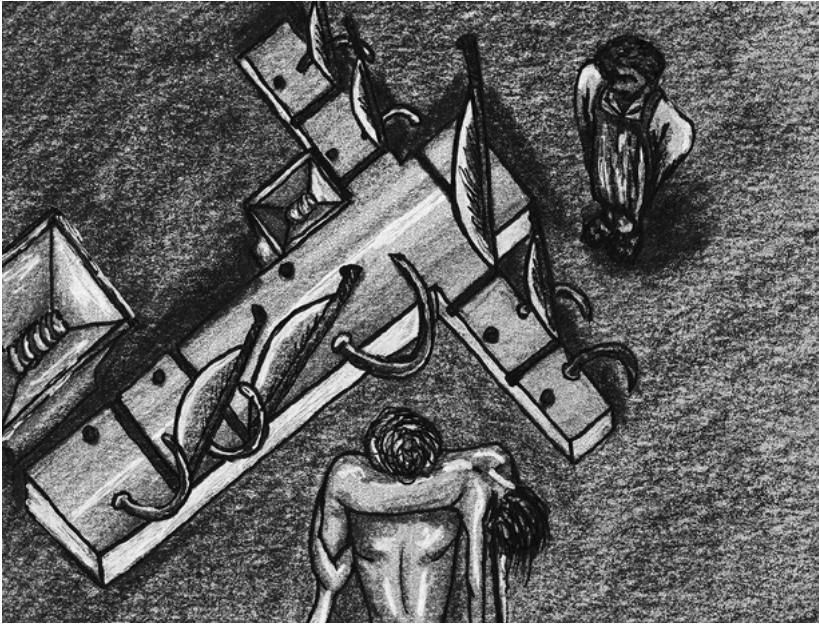
Má pravdu – bylo jich tam všech sedm. A poručík moc dobře ví, že mu přidělili skvadru těch nejhorších raubířů, vrahů a zločinců. A taky mu je jasný, že to jeho nadřízený udělali naprosto úmyslně.

„To si pěkně vodseroš!“ slibuje Ivan.

Eša dojí, utře si hubu ubrouskem a příkejvne.

„Věřím vám.“ Uklidí všech sedm spisů zpátky do šuplíku. „Vzhledem k vaší temné minulosti věřím, že toho budete schopni. Ale rád bych dočetl svoji knihu.“ Otevře bichli a hodí nohy na stůl.

NEHODA

अटलांटिस, 2. 7. 2018

Nikdo nemyslí sobecky na sebe a nikdo nemyslí ani na dobro ostatních, to se nesmí, takže se při spaní v kastlících nějak přirozeně střídáme, aniž bychom se domlouvali. Je pro mě nepříjemné, když musím těch šest hodin, jež máme na spaní, stát, jelikož mi druhý den chybí energie na směně, ale nikomu se zatím nestalo, že by stál dvě noci za sebou. I deky na přikrytí kolují přirozeně, takže ji nikdo nemá dvakrát.

Naučil jsem se hospodařit s energií, posílil svalstvo a zvykl si na práci. Co mě ale trápí nejvíce – myšlenky se mi v hlavě stále samovolně rodí. Někdy vyvolají vzpomínky, jindy dokonce představy! Zlobím se za to na svou hlavu a kolikrát odpracuji dvojnásobek norem, abych se fyzicky vyčerpal a myšlenky zahnal.

Už jsem v budově 3 skoro rok. Za tu dobu jsem si zapamatoval